

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

31 tháng 08 năm 2008

Số 8

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (08) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoiv@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoiv.org

Tuần này:

- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Ngỏ
- Thông báo về công trình xây cất Thiền Viện
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

QUI HỘI

*Qui hội chơn hồn chung một mối
Thành tâm tu luyện tiến từ hồi
Qui nguyên hợp nhứt đồng tâm tiến
Trí triển tâm thành tự đạt ngôi*

Vĩ Kiên

Thưa các bạn,

Để việc phát triển Vô Vi được tiến hành tốt đẹp, tuần báo này sẽ mang đến cho các bạn trên toàn thế giới những tin tức xác thực theo đúng sự chỉ dạy của Đức Thầy qua 10 Điều Thực Hành Tâm Đạo và Nội Quy dành cho các phương tiện truyền thông của Vô Vi.

Ước mong đây là nhịp cầu thông cảm để các bạn có cơ hội đóng góp, phục vụ cho chung và giúp đỡ lẫn nhau trên con đường hành pháp trong chiều hướng phát triển của tâm linh.

Thân mến,

Ban Biên Tập

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Sài Gòn ngày 10-02-1974

Lòng Tham

Cái này bữa sau nó làm cái đạo rỗng nó xuất hiện hai con rỗng hai bên. Bây giờ chú Ngẫu muốn kiếm tiền dễ lắm, đề hai chữ đạo rỗng rồi cái đi ra ngồi đâu cái để cái bình đó thấp nhang ngồi ngay cái gốc cây nào đó là có ăn chắc chắn. Hỏi chứ ông có cái phép gì, ai muốn cầu số gì cũng được, người ta sắp một trăm người có một ông trúng là ăn không hết rồi. Bồ Tát sống! Cho nên ở thế gian dễ bị phỉnh, cái lòng tham con người đó, vậy bây giờ mình ngồi đó, ông này ông nên đạo rỗng bận cái áo kiểu khác đi, để cái bình nhang đó ai muốn cầu gì thì cầu, hai con số đuôi chắc trúng đó, nói vậy đó. Trúng rồi cho cái gì cho, thì tôi hỏi ông, một ngàn người thế nào cũng có người trúng chớ gì. Cái ông trúng là ông bảo vệ cái hay của ông Ngẫu, còn ông trật, ông hy vọng mai ông cầu trở lộn lại. Thành ra ngày nào ông Bồ Tát đó cũng sống nhăn à, cũng có affair vô hoại. Do cái lòng tham của con người, cho nên khi mình nói họ tham, không có bao giờ ai tin cái chuyện tham của mình. Sự thật con người nó tham, mà tham là gì, nó tham là nó tối, làm cho nó tối tăm, nó mê tín, còn nếu nó không tham nó sáng suốt, nó anh hùng. Nó không tham, nó không có sự mê tín. Còn nếu mà nó thiếu sáng suốt, nó tối tăm là nó phải mê tín, nó tham, nhưng mà mình nói nó tham nó không hiểu. Hỏi chứ tại sao ông cũng đi cầu xin, tôi cũng đi cầu xin; ơn trên độ tôi mà không độ ông? Tôi tham chỗ nào? Ơn trên độ chớ, ảnh đổ thừa cái đó, ơn trên cho. Còn anh đi tới cầu xin mà anh không có lòng thành với Phật là Phật đâu có cho.

Cho nên ở thế gian người ta có đủ lý do, đủ lý thuyết để tự biện hộ. Thì đối với người tu trong cái thực hành nó không có cái chuyện đó. Tự mình kiểm điểm hồi trước kia mình động loạn thế nào, bây giờ mình thanh tịnh thế nào, cái đó là cái sáng suốt lần lần nó sẽ trở về với ta. Cho nên đừng có sợ, có nhiều người nói tu vậy mà tôi tu tới bữa nay tôi chưa thấy sáng, tôi chưa thấy Mô Ni Châu, tôi chưa thấy gì, tôi lo âu ghê lắm. Đó là còn động thêm nữa, mà họ quên rằng họ đã làm một giai đoạn đường rất rộng cho họ, tiến từ cái động loạn trở về cái thanh tịnh mà họ quên đi. Cho nên các bạn người nào mà có tu là họ biết họ tiến bộ. Tôi nói sơ qua, họ dòm ngó trở lại cái quá trình họ thấy họ tiến bộ, nhưng mà cái lòng tham con người cũng vẫn còn muốn, muốn làm sao tối nay gặp ông Phật. Nhưng mà ông Phật ở trước mắt chứ đâu có xa mình, cái huyết đó nó mở thì chúng ta thấy. Nghĩa là ông Phật ở trước mắt chứ đâu có xa, trước con mắt thứ ba đó. Cái mình tu sao cho nó mở cái huệ đó là mình thấy. Có chút xiu ở trước con mắt này, có chút đây mình chạy đi đâu kiếm chi cho mệt. Vậy ta lo ta thu xếp bên trong, ta lo ta sửa chữa cái luồng điện bên trong, để cho nó chuyển hóa, nó mở ra, thì lúc đó ta thấy dễ dãi. Cho nên có cái câu nói rằng: “Thế gian vô nan sự, bá nhân thành kim thị thái hòa”. Cố gắng làm đi, nay một chút, mai một chút sẽ đạt tới được. Cho nên nhiều người đi tu đi lên núi cũng vậy đó, cho nên các ông sư không biết nói gì hơn, ông nói con cố tu, con niệm phật, làm nhiều công quả một ngày kia đắc đạo. Bây giờ nói gì

hơn, bởi vì lòng tham con người nó muốn, phục vụ cho nó được một cái liền. Nhưng mà người ta chỉ nó đi lên nhưng mà nó cứ đâm đầu nó đi xuống. Cho nên các bạn ở trong gia đình thì các bạn tu thấy rõ ràng, tới đây nghe qua những cái âm thanh của tôi nói và những này kia kia nọ, cởi mở cái luồng điện ở bên trên thì các bạn thấy nhẹ nhàng buông bỏ một cái gánh nặng. Nhưng mà trở về gia đình chuyện này chuyện kia chuyện nọ, nó làm, nó kéo bạn xuống, thấy nó nặng. Nó gút thêm năm gút, bảy gút kêu nó làm giam hãm mình ở trong đó mà không hay. Bây giờ, chúng ta tu làm sao những cái gút đó nó không gút chúng ta được và nó không buộc chúng ta được. Cho nên tôi đứng cũng như không đứng, ngồi cũng như không ngồi, nói cũng như không nói, ngó cũng như không ngó, làm sao, làm sao đi tới đó. Cho nên ông Tư có nói là: “Biển cho lặng mình châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là thần”. Bây giờ, chúng ta phải cố gắng tu để cho thoát ra cái phần thanh điện, chúng ta đã có một cơ thể và một chỗ an cư về điện quang trở về đó, thì chúng ta ở thế gian này đứng cũng như không đứng, ngồi cũng như không ngồi mà đi cũng như không đi, thấy không. Cái tâm nó mới định được. Làm sao mới được cái đó, là nó trụ hóa ngay trung tim bộ đầu rồi thì nó đâu có cần thiết. Nó thấy cái chủ điện mà lôi cuốn cái cơ thể đi là cái huyền vi ở bên trên, chứ không phải ở dưới này. Ở dưới này không có cái gì hết trôi, mà đừng tưởng làm cái chuyện tự thị của chúng ta đây mà sai lầm, cái oai vệ bề ngoài của chúng ta đây mà sai lầm. Chúng ta thâu ngắn lại cái phần thanh điện nhỏ bé. Ở trong vũ trụ này chúng ta chỉ có một điểm sáng chút xíu thôi, không đáng kể, nên sửa lấy ta. Ta làm lỗi, ta thiếu sáng suốt, chứ mọi người chung quanh đều sáng suốt. Mỗi người mà biết suy tư như vậy thì trong cái quần chúng nhân loại này tốt đẹp lắm, tiến bộ ghê lắm, và trau dồi sửa đổi trong cái thật sự chứ không có ngoan cố giành giữ, chèn ép lẫn nhau, không có những sự đó. Cho nên các bạn tu càng ngày các bạn thấy buồn mà không biết buồn cái gì. Bởi vì hồi trước nó vui với cái gì, nó vui những cái việc gồ ghề, lớn rộng, động loạn bày đủ thứ, phiền phức, nó vui với cái đó. Bây giờ nó trở về không còn những cái gồ ghề rộn ràng đó, thì nó thấy nó buồn, nhưng mà nó quên rằng cái buồn đó sẽ đem lại cái thanh tịnh. Và sau cái thanh tịnh đó nó mới có kết quả, nó biết được cái sự tinh vi của nó, có sẵn và nó sẽ thừa tiếp cái tinh vi ở bên trên. Cho nên nhiều người không hiểu nói tôi cả ngày cứ ngồi nhắm mắt buồn, làm như vậy ông chồng ông cũng buồn. Hay là có người nói làm bà vợ tôi cũng buồn nữa, không biết ông này ông tu rồi ông có điên không. Ông đâu có điên, ông thấy ông khỏe rồi. Ông thấy ông bỏ được, người ta chửi ông mười câu, ông không trả lời được một câu là ông sướng rồi. Chớ còn người ta mới nói một câu, mà mình tiếp ngay ba câu bốn câu, nó làm càng ngày càng nặng, nó lôi cuốn càng ngày càng nặng. Còn cái này người ta nói mười câu, y chưa trả lời một câu, là y biết y bước lên vô trong cái định giới để tự sửa, tự tiến thì đi vô cái thanh tịnh là do vậy, chớ không phải ghét người ta không nói chuyện. Hết muốn nói rồi, nói cái gì bây giờ, nói nhiều chừng nào thì nó nặng ngực chừng nấy. Mẹ dạy con chẳng hạn, dạy một chập thấy nó nặng ngực, tức quá muốn nó làm điều đó mà nó không nghe một chập mình cũng nặng ngực. Nó kéo mình trở lộn ngược, kéo trở lộn xuống, nó lôi mình xuống chớ không phải nó đưa mình lên, thấy không. Mà mình tìm hiểu cái nguyên căn của nó, giáng xuống thế gian, rồi nó sẽ đồng tiền con đường của chúng ta, thì chúng ta chỉ tìm, cái ngộ nghĩnh của cái luồng điện giáng sanh của đứa con mình, mà cố gắng tìm hiểu cái đó và lấy cái từ bi hóa giải cho nó. Đem cái sáng suốt cho nó, còn hơn là chúng ta lấy cái gồ ghề của thế gian, cái uy lực, cái lễ

nghĩa của thế gian mà đề trên đầu nó trong lúc nó chưa biết tu được, muôn kiếp nó tự thẹn. Cho nên tôi thường nói những người mà đi lên trên đó được, thì gần một chậu bông hay gần một cây bông nào đó, mà chúng ta muốn bẻ cây bông, không xin phép, bẻ rồi thì thấy cô tiên ra ứng hầu chỗ cái bông đó, mình thấy vô lễ biết là bao nhiêu, xấu hổ, ăn năn hối cải, đầu đó vạn vật đều có chủ. Ở thế gian cũng vậy, khi mà chúng ta biết được ở trên đó xuống thế gian chúng ta không muốn động đến cái của, của ai. Cho nên những người tu chơn chánh, cái gì mà không phải của họ, họ không dám động, còn những người mà thừa cơ hội, mượn cơ hội để lấy cái của mình đổi cái của người ta, cũng có nữa, cái đó là phạm tâm, cũng tội nghiệp cho họ. Còn cái người tu chơn chánh, cái nào của họ là họ nhận, không phải là thôi. Bởi nhận thêm một việc là một việc khổ, chứ đâu có việc sướng, thấy không. Nói gia đình mình có mấy đứa con, giờ nuôi thêm con chó là khổ, thêm thì sướng chỗ nào đâu. Hễ nhận thêm một cái là một cái khổ, và giờ chúng ta tu ở đây, chúng ta trở về với cái chơn chánh ở bên trong, chúng ta thấy biết bao nhiêu người, biết bao nhiêu nhân viên, biết bao nhiêu chúng sanh, đang chờ đợi sự giúp đỡ, khai thông của chúng ta. Càng hổ thẹn thêm cho những người tu Vô Vi này không dám làm thầy, không dám tự xưng hô làm thầy người thế gian là cái lý do đó. Chính mình làm thầy mình chưa xong. Trong này biết bao nhiêu đồ đệ ở trong này, nó chờ cái sự thức giác của chủ nhân ông, để ảnh hưởng nó, và để nó tương ứng hòa đồng với đường lối sáng suốt của Trời Phật đã vạch sẵn cho chúng nó. Mọi người, chủ nhân ông như nó đã đồng hưởng, nhưng mà không làm thì nó thấy mình hổ thẹn ghê lắm. Cho nên các bạn tu càng tu càng thấy, họ chọc cái giận là các bạn thấy mình còn lộn xộn ghê lắm. Tôi tu còn sâu, còn hưởng hồ gì lục căn lục trần tôi nó không sâu. Cho nên nhiều người mà giận rồi thì nó đề nghị chuyện giận thêm, giữa chị em cũng vậy, giữa anh em cũng vậy, hễ giận một chặp cái muốn giận thêm. Rồi đi méc (¹) ba, méc má, méc bà con, méc hết, cái thằng đó nó chửi tôi như vậy làm sao tôi chịu được. Cái đó là cái lục căn, lục trần nó bày càng ngày cái mặt trận càng rộng là cái lý do đó, mà chúng ta trở về chơn chánh thôi. Chính chúng ta có lỗi, không phải một người khác có lỗi, tôi nói cái này ra nhiều người nói tôi khùng, nhưng mà trước kia tôi cũng chê những người tu hay nói như vậy là khùng. Sự thật không phải khùng, chúng ta phải trở về với ta chúng ta mới thấy cái sự sai lầm, đừng bắt buộc cái sự sai lầm của họ, bởi vì mức tiến họ phải tiến qua đó rồi họ mới chuyển về hướng khác. Đừng có chửi mắng cái sự sai lầm của họ, nhưng mà chúng ta nên sửa mình để ảnh hưởng người khác, thì hai cái nó mới tiến đồng. Hỏi chớ tại sao tôi xuất hồn được tôi không đi trị bệnh điên, tôi không qua bên kia tôi học thêm cái bùa chú tuyệt diệu để tôi trị bệnh điên, tôi giết con ma, tôi đánh con tà, tôi dẹp con quỷ, không được. Bởi vì con ma, tà, quỷ, côn trùng vạn vật đều có sự sáng suốt. Cái sự từ bi bác ái của Trời Phật đã cho nó một cơ hội cuối cùng để cho nó tự nó tiến. Mình thấy trên mảnh đất phù sanh nó cũng có đủ loại cây, đủ loại trái, chua cay chất đắng mặn nồng đủ hết, đủ chiều tiến hướng đi lên trên, mà trời đất vẫn từ bi, mà người thế gian nói chu choa chua quá, bỏ nó đi, đắng quá, đổ nó đi, dẹp nó đi, tới hồi cần nó rồi kiếm không có nó. Người thế gian hay có cái tánh đó, đắng quá thôi tôi bỏ, không được. Cho nên trời đất đã ban bố tình thương diu dặt tất cả để cho mở tiến. Rồi bây giờ chúng ta phải diu dặt để mở tiến. Nếu chúng ta tu về Vô Vi, chúng ta đi cái không không

¹ Méc: Mách.

của trời đất, tại sao chúng ta không thực thi cái đường lối đó. Chúng ta còn trở lại, chê cái này khen cái kia, tôn cái nọ, thành ra hư. Bây giờ muốn tu về Vô Vi phải hiểu cái Vô Vi là không không, trong cái không đó mà chúng ta tiến còn không nữa, chúng ta mới thấy cái luật định hóa hóa sanh sanh, cái đương nhiên mà có ở bên trên, nó không động. Mà cái mình chế tạo ở thế gian bày biểu là động ở trong, cho nên chúng ta thực thi ở đây phải bước vô điện mới biết Vô Vi, không bước vô điện tu thì không biết Vô Vi. Hỏi chứ người phàm họ nói điện gì, điện nhà đèn, không phải, tất cả các bạn đều có điện. Người không tu về Vô Vi cũng có điện, biết nói năng là có điện, có nóng có lạnh là có điện. Mà đang sống nhờ điện rõ ràng. Cơm gạo là điện chứ, cái nóng, cái lạnh của mặt trời, mặt trăng, chiếu diệu, hóa sanh, tăng trưởng, kết tinh thành cái chất nhót đưa vào bản thể bạn. Đói bụng thì mặt xanh mà ăn vô miếng cơm, nó hóa sanh khí, khí biến sanh sắc, rồi nó tiến hóa nó đi lên. Chúng ta mặt xanh, ăn vô nó mặt đỏ mặt hồng chút nữa nó tiêu tan nó đi lên rồi nó chuyển luân nó hóa sanh trở lộn lại. Thì chúng ta nhờ cái gì đây, nhờ cái điện để mà sống, cho nên tất cả các bạn đều có điện chứ đừng có nói tôi chừng nào mới có điện, nhưng mà cái điện các bạn phân phối đi đâu. Phân tán nó, hay là tập trung nó, hướng về phần thanh, hay là hướng về phần trược ở đâu, ở dưới là khác, ở trên là khác. Cho nên chúng ta có thượng, trung, hạ rõ ràng, mà dòm ra thế gian nó cũng có thượng, trung, hạ rõ ràng. Mà phần nào nó cũng có cái phần tiến của nó hết, không có bao giờ không có. Cho nên người tu không có nên chê chuyện của người ta nhưng mà chê chuyện của mình. Chính mình ngu muội, chính mình đại dốt, chính mình thiếu sáng suốt, thành ra chúng ta đứng nhau đồng hạng, đồng tiến, đồng lùi nhau mà tiến, nó mới mau hơn và cái đạo pháp rõ ràng ở trước mắt không có bao giờ bị mất.

(Còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 10/02/1974)

Thư Ngỏ

Kính thưa Quý Bạn Đạo

Thiền Viện Quy Hội Tình Người được Đức Thầy cho phép ra đời không ngoài mục đích phục vụ bạn đạo, phục vụ đạo pháp trong tinh thần đoàn kết, xây dựng, hòa ái tương thân. Và cũng để cho Thiền Viện có thêm những chương trình phục vụ phát triển tâm linh thiện lành, chúng tôi thiết tha kêu gọi tất cả bạn đạo đồng phát tâm đóng góp tùy theo khả năng của cá nhân vào những chương trình thiết thực hiện có dưới đây:

1. Đặc San Vô Vi,
2. Thi Ca của Đức Thầy,
3. Tình Thầy Tận Độ,
4. Các tiểu ban điều hành và chương trình xây cất Thiền Viện.

Những sự đóng góp phụ vụ chung này không ngoài mục đích giáo dục tâm linh, khai mở tâm thức hòa đồng cho chính cá nhân của hành giả Vô Vi, kể đến tiếp tay với Thầy và Tổ để gìn giữ cùng quảng bá sâu rộng Pháp Thiền Vô Vi quý báu này đến thế hệ sau.

Thiền Viện Quy Hội Tình Người sẽ luôn luôn hoan nghênh đón nhận tất cả những đóng góp và ý kiến xây dựng thực tâm trong tinh thần nhẫn nại và hòa giải.

Uớc mong sự đoàn kết làm việc của anh em Vô Vi khắp mọi nơi sẽ tạo cho chúng ta một cơ hội *quy hội tình bạn đạo*, trước khi chúng ta bước tới thêm *Quy Hội Tình Người*.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của quý bạn đạo.

Ban Chấp Hành

Thông báo về công trình xây cất Thiền Viện

Xin mời quý bạn đạo vào trang

<http://www.quyhoitinhnguoi.org/pix/QHTN200807/index.html>

để xem những hình ảnh mới nhất của căn nhà Thiền Viện.

Cảm ơn sự lưu ý của quý bạn đạo.

Ban Xây Cất

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 01 tháng 11 năm 1969

Núi non vui thú trùng trùng điệp
 Ác thú sơn lâm diệt thú hiền
Muôn cảnh thế tình nan giải thoát
Thực thi chơn pháp tháp huyền duyên

Núi non trắc trở cũng phiền
Đường đời gay cấn lại phiền thêm hơn
Họa thành cảnh đẹp hải sơn
Thi thơ phụ họa thêm đồn hát ngâm
Giọng ca đánh thức vui tâm
Tâm ta tâm họ ngấm ngấm hợp phân
 Lý kia luận xét xa gần
Thâm tâm tạm gởi nơi tầng văn chương
 Xét đi xét lại đo lường
Gương lành không động mới tường Thích Ca
Ngài tu không dụng thuyết tà
Tự tu tự tiến mới là chơn tu
 Núi kia bao phủ sương mù
Tâm người cũng có khi vui đắm mê
 Gắng công tu luyện hướng về
Thích Ca gương đẹp thoát mê cõi trần.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên